

SZABADULÁS AZ ÖNSAJNÁLATBÓL

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2019. július 7.

Szeretettel köszöntelek benneteket az Úr Jézus Krisztus nevében. Azonnal vágjunk is bele a mai üzenet közepébe. Kérlek benneteket, lapozzatok a Példabeszédek 23,7 verséhez, melynek elejét szeretném felolvasni egy angol fordítás szerint, ami a mai napon az alapigénk lesz:

Példabeszédek 23,7.

7. Mert miként az ember gondolkodik az ő szívében, olyan is valójában.

Nagyon sokat gondolkoztam a héten, elmélkedtem, forgattam az Igét, imádkoztam, kerestem az Úr arcát, hogy miről prédikáljak, miről beszéljek. Kerestem azt az üzenetet, aminek el kell majd hangozni. Az első indítatásból följött a mai üzenet még egy jó héttel ezelőtt, csak aztán valahogy elsodortattam, és az elmém úgy éreztem akkor, valami egészen más dologról kell beszélni. Többféle dolog feljött a héten, mígnem tegnap reggel végre kikristályosodott, hogy mégiscsak az első belső vezetés az, amiről úgy hiszem, hogy a Szellem akarja, hogy beszéljek. Ez az alapigénk, amit kivetítve láttok, többek között arról is szól, hogy lehet, hogy azért nem vagy ott azon a helyen, ahol szeretnél lenni, mert nem azok a gondolatok vannak a fejedben, amiknek ott kellene lenniük. Nem a gondolatok megújításáról, sem a gondolkozásmód fontosságáról lesz a mai napon szó, hanem ennek egy keskeny kis részéről, amiről úgy gondolom, hogy egyikünk se mondhatja el magáról, hogy nem szembesült ezzel sohasem. Egyikünk se mondhatja el, sem a világi életében, sem a keresztény életében azt, hogy minden úgy alakult az életében, ahogy ő elvileg eltervezte, és soha semmilyen nehézséggel, problémával nem szembesült, és soha semmit nem kellett sajnálnia. Volt, amikor sajnáltuk az elkövetett hibáinkat, ha rosszul tettünk valamit, volt, amikor azt sajnáltuk, amikor velünk történt valami rossz. De a lényeg, hogy mindannyian sajnáltunk már sok mindent és sok mindenkit, de legtöbbször saját magunkat. Erről a fajta önsajnálatról, és az önsajnálathozug voltáról és a gyökeréről szeretnék beszélni, és arról, hogyan lehet ebből kijönni.

Mindjárt itt az elején hadd hozzak nektek egy megtörtént esetet példaként, ami velem történt meg, körülbelül húsz évvel ezelőtt. Nem tudom, pontosan mikor, de talán nem is meséltem el soha senkinek. Talán prédikáltam róla, de bevallom, nem emlékszem. Történt körülbelül húsz éve, hogy bementem egy kis szekszárdi biciklis vegyeskereskedésbe, a város határán. Ismertem látásból a tulajdonos hölgyet, aki egyedül vitte ezt a kis boltot, üzletet. Fültanúja voltam egy beszélgetésnek. Mégpedig ő beszélgetett a sorban előttem álló vásárlóval, aki neki valószínű a barátnője lehetett, legalábbis sokkal közelebbi ismerőse volt, mint én. Elmondta, hogy mennyire sokat kell dolgoznia, nincs igazából segítsége, rajta áll a vállalkozásnak minden terhe. Neki kell az árut beszereznie, ő foglalkozik a vevőkkel, ő van a pénztárban, ő tölti fel az árut. Órá szakad az adminisztráció, a sok papírmunka, és nagyon sok dolgot kell egyszerre végeznie, és lehetett érezni a szavából, hogy ő nagyon leterhelt, és nagyon sajnálja ezt a dolgot. Igazán ebben a pillanatban még talán az együttérzés is jogos lehetett volna, de akkor elhangzott egy mondat a szájából, amit azóta rengetegszer visszahallottam az elmémben. Mégpedig azt mondta ennek a hölgynek, aki a pénztárban éppen fizetett, hogy az a baj velem, hogy túlságosan lelkiismeretes vagyok.

Akkor felkaptam a fejem, hogy túlságosan lelkiismeretes? Milyen az, amikor valaki túlságosan lelkiismeretes? Van ilyen egyáltalán, hogy valaki túlságosan lelkiismeretes? Az, hogy valaki lelkiismeretes, az ugye azt jelenti, hogy tisztességes, becsületes, elvégzi a munkáját rendesen. Azt még fel tudom dolgozni, mikor azt mondjuk, hogy valaki kevésbé lelkiismeretes, azaz nem végzi el helyesen és jól a munkáját, de hogy túlságosan végzi jól a munkáját? Van ilyen? Kicsit olyan ez, mintha arra kérdeznénk rá, hogy valaki túlságosan becsületes? Van olyan, hogy valaki túlságosan becsületes? Van olyan, hogy valaki túlságosan tisztességes? Az illető hölgynek a szájából azon túlmenően, hogy a való igazságot mondta az

életéből, hogy rendkívül túlterhelt volt, és bizonyos értelemben sajnálatra méltó, mert nem volt segítség, de ez a megnyilvánulása elárulta őt, hogy egy nagyon mély, nagyon súlyos önsajnálatban van. Az a mondat ráadásul az ő szívét le is leplezte, mert egy álcázott büszkeség is volt benne. Annak ellenére, hogy elsőre azt gondolnánk, hogy bizonyára kéne neki egy segítség, és kellene neki egy támasz, aki őt felmenti a súlyos munka terhe alól, ami így is van. De vajon van olyan, hogy valaki túlságosan jól végzi a munkáját? Van ennek szintje? Van ennek mértéke? Hogy elvégzed jól, vagy túl jól. Félig-meddig kapcsolódik a mai üzenethez ez a kis példa, amit elhoztam a személyes életemből.

De azért mondtam ezt el, mert ez a hölgy egy nagyon mély és súlyos önsajnálatban volt, és szimpátiát próbált kicsikarni abból az illetőből, akivel beszélt. Elmondta azt, hogy neki milyen problémái, nyűgjei, bajai, nehézségei vannak, és próbálta sajnálatni magát, ez által valamiféle érzelmi, lelki ellentételezést próbált kicsikarni magának. Tudod-e, hogy ez mennyire veszélyes? Tudod-e, hogy ez mennyire súlyos? Ami miatt erről szó van, és ami miatt ma erről beszélek az, hogy keresztény életemben megtapasztaltam, megláttam azt, ha nem is pont ebben a formában, hogy a keresztények is szembesülnek az önsajnálattal. Belesznek ebbe a problémába, ez egy valós probléma az ő életében is. Ha nem is feltétlenül azért, mert túlságosan becsületesnek érzik magukat, de érik az embereket nehézségek, problémák, és nem kaptál felmentést az alól, hogy neked szembesülnöd kelljen nehézségekkel. Nem kaptál felmentést az alól, hogy neked is vannak tesztjeid, próbáid az életben, amin keresztül kell menned. Sőt, ahogy az elmúlt hetekben, hónapokban hallottunk tanítást, és üzenetet erről, neked is keresztül kell menned a pusztaságon.

De hogyan mész keresztül rajta? Hogyan szembesülsz azokkal az élethelyzetekkel, amikkel szembesülsz a hétköznapjaidban, vagy a szolgálatodban? A sajnálkozás, és ennek az egyik fajtája az önsajnálat, egy jelenség. Kirabol, meglop téged. Kirabol a békességedből, és megmondom neked így mindjárt az elején, hogy mi ennek a gyökere: az önzőség! Mert semmi másra és senki másra nem figyelsz ilyenkor, csak saját magadra. Benne van a szóban, hogy ön. Tehát a fókuszod, a figyelmed saját magadon van. Isten azt szeretné, hogy te önközpontú legyél? Énközpontú legyél? Teljesen egoista legyél? Saját magadra figyelj, saját magadra fordítsd a tekintetedet, és minden figyelmedet, és minden energiádat? Isten azt szeretné, hogy minden erődöt az eméssze fel, hogy saját sebeidet nyaldosod, és a saját sebeidet próbáld eltakarni, vagy meggyógyítani? Istennek van egy útja. Van egy módja arra, hogy hogyan jöhetsz ki az önsajnálatból. Egész pontosan sok útja és módja van, egyik például az, hogy ne hasonlítgasd magad másokhoz, és legyen a fókuszod Jézuson.

Elmondom neked, és a mai üzenetnek a része lesz az, hogy amikor a fókuszod, a látásod, a gondolatvilágod, az érzelmeid Jézuson vannak, és megismered az Ő hangját, hogy neked mi a feladatod, mi a szolgálatod, akkor nem lesz időd arra, hogy önsajnálatban legyél. Aki a Szent Szellemet követi, az az ember soha nem unatkozik. Ha a Szent Szellemet követed, és betöltöd az elhívásodat, betöltöd a szolgálatodat, és csinálod ténylegesen azt, amit csinálnod kell, Istenre néző, jó lelkiismerettel, ez önmagában elegendő, és képes arra, hogy kihozzon téged az önsajnálatból. Az Ige, amit az előbb kivetítettünk:

Példabeszédek 23,7.

7. Mert miként az ember gondolkodik az ő szívében, olyan is valójában.

Elárulja azt, ha őszinte vagy saját magaddal, hogy mi van az elmédben, min gondolkozol, mivel töltöd a hétköznapjaidat, mi az, ami motiválja a gondolataidat, min forognak a gondolataid egész héten, mi az, amit újra és újra lejátszik a lemez az elmédben? Újra és újra megjelenik a fejedben a saját érzelmed, és a sátán gondolatai, hogy mi történt veled, hogyan történhetett ez veled? Miért vagyok én ilyen helyzetben? Miért bántottak meg ennyire? Hogy tehette ő ezt velem? Miért vagyok én ilyen szerencsétlen? Miért nincs elég pénzem? Hogy viselkedhet velem így az én főnököm? Hogy viselkedhet velem így a munkatársam? Hogy viselkedhet velem így a pásztorom? Hogy viselkedhet velem így az a gyülekezeti tag? – és

sajnálod magad. Hogy lehet nekem ilyen a férjem? Hogy viselkedhet így velem a feleségem? Miért viselkedik így velem a gyermekem? Miért kerültem ebbe a helyzetbe? Miért fáj itt? Miért fáj ott? Miért pont én? Miért, miért, miért?

A válaszokat te saját magad adod meg, és a válaszokat az ördögtől hallod meg, és eltévesztetted. Isten azt szeretné, hogy fókuszálj valaki más emberre, hogy mit tudsz neki segíteni. Nagyon sokszor úgy lehet kijönni az önsajnálataból, ha keresel valakit, akinek hasonló problémája, nehézsége van, mint neked, és segítesz neki. Valaki adósságban van, segíts neki azzal, hogy támogasd őt abban, hogy ő kifizesse az adósságát. Valakit Elhagytak, és egyedül érzed magad? Keress valakit, akit elhagytak, és egyedül érzi magát, és vidítsd őt fel! Ezek a magvetések, amiket megteszel, a maguk fajtája szerint fognak teremni. Isten így hozza fel a te igazságodat, a te világosságodat rád. Mert amit elvetsz, azt fogod aratni. Ámen.

Anélkül, hogy elítélném azt a hölgyet, akiről az előbb beszéltem, ki lehet róla jelenteni, hogy súlyos önsajnálásban volt, és egy álcázott büszkeség volt a szavaiban. Bizony, valóban létező probléma ez keresztényeknél is! Ha föltenném a kérdést, hogy kivel fordult elő az, hogy valamit elterveztetek, és nem úgy sikerült, hányan emelnétek fel a kezeteket? Mindenki. Hányan voltatok már ez miatt sajnálkozásban, vagy szántátok-bántátok, akár a saját, akár más viselkedését? Mindannyian. Az önsajnálatával mindannyian szembesülünk. Ami a különbség lehet ember és ember között, hogy hogyan kezeli, hogyan reagálja le ezeket a helyzeteket.

Vannak, akiknek nagyon könnyen megy az, hogy sajnálkozzanak saját magukon, szinte egy életforma ez számukra, versenyeznek azzal, hogy kitől, hogyan tudnak minél több szájalmat, elismerést, együttérzést kicsikarni. Tudod, amikor beszélgetnek társaságban az emberek a világban, hamar fel lehet ismerni őket. Azt mondja az egyik: Képzeld, nekem háromféle gyógyszert szednem kell minden nap! Rávágja a másik: Az semmi! Nekem ötfélét! Erre rákontráz a harmadik: Miről beszéltek, nekem egy marékkal kell szedni! Szinte megy a licit, hogy ki az, aki több szimpátiát, vagy elismerést tud kicsikarni a másiktól. Ki az, akit jobban lehet sajnálni. Nehogy azt hidd, hogy a pásztorok, akik szolgálatban vannak és elől állnak, ez alól kivételek. Ugyanúgy szembesülnek a gyülekezetben, a hétköznapi életükben, a vállalkozásukban sok mindennel. Az egy olyan dolog, mint a sértődés, hogy vajon lesz-e valaki, aki megsért valamikor, vagy volt-e valaki, aki megsért, vagy lesz-e a jövőben, aki megsért? Biztos, hogy lesz ilyen. Mit kezdesz a helyzettel? A helyzetre adott reakciód, válaszod az, ami eldönti, hogy meddig maradsz abban az állapotban, hogy meddig kerülgeted a saját hegyeidet.

A zsidók negyven évig kerülgették a saját hegyeiket, miközben csak át kellett volna lépniük az egyik helyről a másikra. De nem voltak hajlandóak letenni a sajnálkozást, a panaszkodást, a nyafogást, a zúgolódást. Miért hoztál ki minket Egyiptomból, Mózes? Miért, miért, miért? Nincs ennivaló, nincs innivaló, ott húsfazekak voltak előttünk! Ezt mondták Mózesnek. Hol voltak a rabszolgáknak húsfazekak? Hogy lehetett ilyen valótlanúságot állítani? Vádolták, és vádolták, és vádolták azokat, akik elől mentek. Ezt tetted velem, azt tetted velem, és mennyi sok vádaskodás ért már téged is, és ért mindenkit. Ez miatt sajnálkozol. Sajnálod, hogy hol tehetted ezt az illető veled? Hogy tehetted ezt ellened? Hogy viselkedhetett így veled? Annyira tudjuk magunkat sajnálni, és szegény én. Szegény én! Miért kellett elmenni a férjemnek ilyen hamar, ilyen fiatalon? Miért kellett elköltöznöm abból a házból? Miért árverezték el a házat a fejem fölül? Miért durrant ki a héten két kerék is a négyből az autómon? Sajnáljuk, és sajnáltatjuk magunkat, és mondjuk, hogy senki nem bánik jól velem, nem ezt érdemeltem volna. Mindenki neheztel rám.

Ezernyi az indok, ami miatt sajnáljuk, és sajnáltatjuk magunkat. Hogy lehetek ilyen rossz anyagi helyzetben? Nekem semmi nem sikerül. Nem találok úgysem magamnak rendes munkát. Nem találok úgysem magamnak rendes és normális férjet, vagy feleséget. Nincs egy normális lakás, amit megvehetnék. Nincs normális fizetésem, hogy ki tudjam fizetni a költségeimet. Mindenkinek könnyebb az élete, csak én vagyok ilyen szerencsétlen.

Keresztények is viselkednek így, és beszélnek így. Ez egy valós probléma. Ki van ilyenkor a középpontban? Minden gondolatod csak magad körül forog. Minden energiád csak magadon van, saját magadra fordítod, és az önsajnálattal teljesen befelé fordulsz, és még önzőbb, és még önzőbb és még önzőbb leszel. Azon gondolkodsz, hogy el kellett volna nekem most már jutnom ennyi idő alatt ide, vagy oda, vagy amoda, mert az a másik is eljutott, és milyen könnyű neki az élete. Milyen sokan szeretik, támogatják. Én miért nem? Az önsajnálattal párhuzamosan megjelenik az irigység. Mikor megjelenik az irigység, olvassuk a Bibliában, akkor ott minden van. A keserű irigység, a féltékenység a leggonoszabb, a legbűnösebb dolgokat tudja kihozni belőled. Van erre bibliai példa. A féltékenység, az irigység arra készítette József édestestvéreit, hogy meg akarják ölni öccsüket. Kútba dobták, rabszolgának eladták, de miért? Az irigység és a féltékenység miatt. Miért feszítették Jézust keresztre? Mi volt az egyik fő indok a farizeusok részéről? Az, hogy Jézust emberek tömegei követték, őket pedig nem. A figyelem Jézusra összpontosult, nem pedig órájuk. Féltékenyek és irigyek voltak. A korai egyházban az apostolok ugyanígy jártak. A mai gyülekezeti világban a szolgálatok ugyanígy járnak.

Szoktam ezt mondani, amikor van lehetőségem szolgálatokkal, vagy kezdő szolgálatokkal beszélni, hogy testvérem, ha valamit rosszul fogsz csinálni a szolgálatban, akkor meglesznek a kritikussaid, az ellenségeid, a vádaskodóid, a támadóid, a hazug nyelvek, a kétkedők, a kritizálók. Ha nem csinálod jól, ezek mind-mind meglesznek. Mondani fogják neked azt, amit nem akarsz hallani. Nem felemelni fognak, hanem támadni, ha rosszul csinálod. Mi van akkor, ha jól csinálod? Ha jól csinálsz valamit, ezeket mind megkapod, plusz még megkapod hozzá az irigységet, a féltékenységet, a vádaskodást még duplán. Milyen jó az Urat szolgálni! Halleluja!

Egyszer, amikor erről beszéltem embereknek, odajött a végén hozzám egy kedves testvér, régóta ismerem. Azt mondta nekem: Attila, ha te tudtad volna a lelegején, hogy ilyesmivel fogsz szembesülni, akkor is elkezdted volna a szolgálatot? Mert ez igazából nem gerjesztett fel arra senkit, hogy szolgálatba álljon, ha ilyenekkel kell szembesülni. De ezt nem én találtam ki. Jézus mondta, hogy ha engem szerettek, elfogadtak, meghallgattak, titeket is szeretni fognak, elfogadnak, meghallgatnak. De ha engem gyűlöltek, akkor titeket is gyűlölni fognak, és nem fogadnak el, és kritizálnak, és keresztüllépnek rajtad, és elgázolnak. Ezt Jézus mondta. Ne mondd nekem azt, hogy Jézus egy rózsaszín ködben festette le a keresztény életet. Nem, a keresztény élet bizony áldozattal jár! Amikor erről az áldozatról elfeledkezünk, elfeledkezünk arról, hogy Ő föláldozta magát értünk. Elfeledkezünk arról, hogy van nekünk is valamiféle részünk. Nem az üdvösség tekintetében, hanem a szolgálatban van egy saját részünk. Ha ezt nem teszed meg, akkor erő nélküli keresztény leszel. Ha nem vagy hajlandó áldozatot hozni. Sokszor az áldozathozatal egyszerűen arról szól, hogy leveszed a figyelmedet, a fókuszodat, az összpontosításodat saját magadról, és másra figyelsz. Sokszor ez, főleg eleinte, fájdalommal jár. Mert az én, a test, az kívánja, akarja a figyelmet. Akarja az előléptetést, akarja a simogatást, akarja a bátorítást, és akarja azt, hogy fel legyen emelve, és minden, amit kíván, az meglegyen azonnal.

Amikor mások felé szolgálsz, mások felé teszel valamit, akkor nem feltétlenül kapod azt vissza, abban a pillanatban. Ha nem kapod vissza, sőt, elutasítanak, vagy megbántanak, mi a reakció? Sajnálkozol ezen? Beleesel egy önsajnálatba? A szolgálatban ugyanúgy bele lehet esni az önsajnálatba, mint bármely más területen. Isten felkent szolgálója, Illés szembesült ezzel. Az elmúlt hetekben volt erről szó többször. Lapozzatok az 1Királyok 19. fejezetre. A történetet csak röviden mondom el, de időrendben oda lépünk, amikor a Jézabel asztaláról ékező 450 prófétát megöli Illés. Ismerjük a történetet. Illés imádkozott, tűz szállt le a mennyből, és megemésztette azt a kis oltárt, amit ő épített, a köveket, a fát, a vizet, és mindent. Ez után megölte a Baál prófétáit. A történetben olvassuk, hogy Jézabel, aki éppen akkor az izraeli király felesége volt, aki kívülről jött az országba, bálványimádó. Északról jött.

Ő azt mondta, hogy amit tettél az én prófétáimmal, Illés, a bálványimádó prófétáimmal, ugyanazt fogom veled tenni! Holnap estére megöllek! Kivégezlek, kivégeztetlek.

1 Királyok 19,1–10.

1. Aháb elbeszélé Jézabelnek mindazokat, amelyeket Illés cselekedett, és többek között, hogy hogyan ölte meg mind a prófétákat fegyverrel.

2. És követet küldte Jézabel Illéshez, mondván: Ezt cselekedjék velem az istenek és úgy segítsenek, ha holnap ilyenkor úgy nem cselekszem a te életeddél, mint ahogy te cselekedtél azoknak életével mind egyig.

3. Amikor ezt megjelentették neki, felkelvén elméne, vigyázzván az ő életére. És méne Beersebába, amely Júdában, volt; és otthagya az ő szolgáját.

Illés annyira megrendült, annyira összereszent emiatt, hogy csapat-papot otthagyt, és a szolgáját is hátrahagyva elmenekült.

4. Ő pedig elméne a pusztába egynapi járőföldre, és elmenvén leüle egy fenyőfa alá, és könyörgött, hogy hadd haljon meg, és monda: Elég! Most, oh Uram, vedd el az én életemet; mert nem vagyok jobb az én atyáimnál!

Ez az ember, aki megtapasztalta Isten természetfölötti erejét azért, mert imádkozott. Aki kimentette őt az ellenség kezéből, aki bizonyoságot tett saját maga ellen. Kapott egy rossz információt, kapott egy sértést, kapott egy rossz üzenetet a követeken keresztül, hogy a királynő az életedre tör. Annyira összereszent, annyira összeszorult a szíve, gyomra, lelke, mindene, hogy elmenekült. Látjuk-e itt az ő lelkiállapotát, hogy oly mértékben belesüppedt ebbe az önsajnálatba, és sajnálkozásba, és félelembe, hogy már meg akart halni? Testvérem, az önsajnálat az előszobája a depressziónak! A depresszió miatt Illés meg akart halni. Azt mondta, hogy Uram, vedd el az én életemet! Már csak azt nem mondta, hogy én vetem le magam erről a szikláról mindjárt! Ami számomra döbbenetes, tegnap elolvastam ezt a fejezetet sokszor, mert éreztem, hogy ezzel foglalkoznom kell a mai napon, és amire rájöttem, nem mástól hallottam, az Úr szólt a szívemhez, hogy Isten hogyan hozta ebből ki. Hogyan próbálta először kihozni, aztán végül mi volt, ami segített Illésnek, hogy kijöjjön ebből? Azt látjuk itt az 5-6 versben, hogy angyalt küld Isten Illésnek.

5. És lefeküvék és elaluvék a fenyőfa alatt. És ímé angyal illeté őt, és monda néki: Kelj fel, egyél.

6. És mikor körülnézett, ímé fejénél volt egy szén között sült pogácsa és egy pohár víz. És evett és ivott, és ismét lefeküvék.

Illés elalszik, arra ébred, hogy a friss pogácsa és a víz ott van a feje mellett. Mi ez, ha nem egy természetfölötti jel Istentől? Újra megnyilvánult. Mi volt Illés válasza erre? Óh, Uram, téged imádlak, téged dicsérlek, add ide az ellenséget, megyek, és legyőzöm őket! Nem. Jött belőle az önsajnálat. Jöttek belőle a szavak. Ment még egyszer az angyal, megetette őt.

7. És az Úr angyala eljött másodszor is és megilleté őt, és monda: Kelj fel, egyél; mert erőd felett való utad van.

8. És ő felkelt, és evett és ivott; és méne annak az ételnek erejével negyven nap és negyven éjjel egész az Isten hegyéig, Hórebig.

9. És beméne ott egy barlangba, és ott hála. És ím élön az Úrnak beszéde hozzá, és monda néki: Mit csinálsz itt Illés?

Illés pedig mondja:

10. Ő pedig monda: Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregek Istenéért; mert elhagyták a Te szövetségedet az Izrael fiai, a Te oltáraidat lerontották, és a Te prófétáidat fegyverrel megölték, és csak én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek.

Jaj, engem is halálra keresnek! Istennek ez a nagy embere! Most nem kifigurázni akarom őt, csak lásd meg, hogy Jakab írja:

Jakab 5,17.

17. Illés ember volt, hozzánk hasonló természetű; és amikor buzgón imádkozott, hogy ne legyen eső, nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig.

Imádkozott, és nem esett az eső, aztán imádkozott, és esett az eső. Aztán jött az ellenséges megfélemlítés, és beleesett az önsajnálatba. Istennek mi volt a válasza erre?

1 Királyok 19,11–16.

11. És monda: Jöjj ki és állj meg ezen a hegyen, az Úr előtt. És ímé ott az Úr volt elmenendő. És az Úr előtt megy vala nagy erős szél, amely a hegyeket megszagatta és meghasogatta a kősziklákat az Úr előtt; de az Úr nem volt abban a szélben. És a szél után földindulás lett; de az Úr nem volt a földindulásban sem.

12. És a földindulás után tűz jöve, de nem volt az Úr a tűzben sem. És a tűz után egy halk és szelíd hang hallatszék.

Isten újra természetfeletti jeleket tett. Földindulás, földrengés, erős szél, tűz jött le újra. Illésnek mi volt a reakciója Isten természetfölötti megnyilvánulására?

13. És mikor Illés ezt hallotta, befedé az ő orcáját palástjával, és kimenvén, megállta a barlang ajtajában, és ímé szózat lön őhozzá, amely ezt mondá; Mit csinálsz itt Illés?

És mit mondott Illés? Ó Uram, látom, te vagy a Király! Téged szolgállok, téged dicsőítelek. Megerősítetted az én lépteimet. Megerősítetted az én szavamat, a beszédemet, és bármit teszek, most már csak rád nézek! Ezt mondta Illés? Nem. Szó szerint ugyanazt a panaszkodó, sivalkodó, nyafogó beszédet elmondta betűről betűre, mint amit elmondott az angyali jelenés után.

14. És ő felele: Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregeknek Istenéért, mert az Izrael fiai elhagyták a Te szövetségedet, lerontották a Te oltáraidat, és a Te prófétáidat megölték fegyverrel, és én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek.

Nagy búsulásom van az Úrért. Érted, Uram! Ezt mondta Illés. Mosolyogtok ezen. Nem akarom Illést kifigurázni, és nem akarom őt olyan rossz színben feltüntetni, hogy ő biztosan így mondta, ilyen siránkozóan ezt. De ez a keserűség, ez a sajnálkozás, önsajnálat, ez áradt belőle, miután Isten természetfölötti módon megmutatta magát neki. Az angyaltól kétszer kapott hamuban sült pogácsát, és tiszta vizet. Arra ébredt a barlangban. Aztán Isten elvonult előtte, és mindenféle jó dolog történt. Nem hozta ez ki az önsajnálatból, a panaszkodásból, a nyafogásból Illést. Hanem mi hozta ki? Olvasom tovább:

15. És monda az Úr néki: Menj el, térj vissza a te utadon a pusztán át Damaszkuszba, és mikor odaérsz, kenjed királlyá Hazáelt Szíriában;

16. És Jéhut, a Nimsi fiát kenjed királlyá Izraelben, és Elizeust, az abelméholabeli Sáfát fiát pedig kenjed prófétává a te helyedbe.

Mit tett Illés? Engedelmeskedett az Úrnak, és megtette azt, amit az Úr mondott neki. Kapott valami feladatot. Kapott valami életcélt. Kapott valamit, aminek neki tudott feszülni, amit meg tudott tenni. Amit itt megfigyeltem, azt mondja az Úr, hogy menj el, térj vissza a te utadon! A te utadon, a pusztába. Azon az úton menj vissza, a pusztán át, Damaszkuszba, ahonnan ide kijöttél. Nagyon sokszor az önsajnálatból, a panaszkodásból, a nyafogásból úgy tudunk kijutni, hogy azon az úton fordulunk vissza, és megyünk visszafelé. Ez számomra ezt szimbolizálja.

Aztán persze az úton visszafelé letért Damaszkuszba, és felkente az utódját, felkente a következő királyt, és azt látjuk itt a következő fejezetekben, hogy Illés szolgálata nem volt már túl hosszú ezek után. Fölmerült bennem, nem hallottam erről sem senkit beszélni, hogy vajon ez véletlen? Miért nem töltött még el 10, 20, 30, 50 évet a szolgálatban Illés? Ez egy jellemhiba volt az ő életében. Ez egy probléma volt az ő életében. Csodákat tett Isten rajta keresztül. Szólt a néphez. Megmutatta Isten a saját maga dicsőségét. De az önsajnálat, a panaszkodás, és az, hogy levesszük a tekintetünket Istenről, ezt soha sem hosszabbítja meg sem az életünket, sem a szolgálatunkat, sem a boldogulásunkat nem könnyebbíti meg. Nem segít nekünk semmit. Egy teljesen fölösleges, sőt, ellenséges dolog. Annak ellenére, hogy azt

gondoljuk, hogy szeretjük magunkat sajnáltatni, és szeretjük magunkat olyan színben feltüntetni, hogy sajnálatra méltók vagyunk, de tudd meg, ha tudatos a sajnálkozásod, akkor egyszerűen kimeríted magad! Kimeríted magad abban, hogy szimpátiát csikarjál ki az emberekből. Mert még ha meg is kapod ezt a szimpátiát, és veled együtt sír valaki a te problémádon, semmi jót nem tesz veled. Írja az Ige, hogy együtt örüljétek az örülőkkel, együtt sírjatok a sírókkal, de itt most nem erről beszélek. Hanem arról beszélek, amikor sajnálkozol. Lehet, hogy az egész világ sajnálni fog egyszer, de a probléma még attól nem fog megváltozni, csak vesztegeted az energiádat, az idődet, és nem haladsz előre semmit sem. Kell engednünk Istennek, hogy Ő megváltoztasson bennünket, mert vagy sajnálatra méltó leszel, vagy pedig erőteljes! Mi szeretnél lenni? Erőteljes. De szeretnéd sajnáltatni magad közben egy kicsit, hogy szegény te. Hogy elbántak veled. Hogy kihasználtak téged. Mennyire igazságtalan az élet veled. Mennyire igazságtalan veled a szomszédod, a főnököd, és még a rokonaid is. Hát még a gyülekezetben milyen igazságtalanul bántak veled! Sőt, nem csak igazságtalanul bántak veled, elbántak veled! Vannak ennek fokozatai, szintjei, ne essünk bele ebbe a csapdába! Ne irigykedj a másokra, hogy neki több, vagy kevesebb van. Lásd meg azt, hogy Isten neked valami szép, és jó jövőt tervezett el. Ha az Ő útján jársz, senki és semmi nem tudja keresztülhúzni azt a tervet. Ehhez ragaszkodjál, mint ahogy József is ragaszkodott, vagy ahogy Dávid ragaszkodott ahhoz, hogy őt Saul felkente királynak. Még gyermek volt akkor. Évek, évtizedek teltek el, mire odaült a királyi trónra. Ésaiás 61-ben a 3-as versben azt olvassuk:

Ésaiás 61,3.

3. Hogy adjak Sion gyászolóinak ékességet a hamu helyett, örömmek kenetét a gyász helyett, dicsőségnek palástját a csüggedt szellem helyett, hogy igazság fáinak neveztesse nek, az Úr plántáinak, az Ő dicsőségére!

Nem lehetsz egyszer erőteljes, felkent, Isten szemében dicsőséges, és sajnálatra méltó is egyszerre. A kettő nem működik együtt. Vagy erőteljes, vagy sajnálatra méltó vagy. Az önsajnálkozó ember pedig saját magát gyászolja. Azt mondta itt Ésaiás, hogy: Tegyek Sion gyászolóira, adjak nekik ékességet a hamu helyet. Mi volt ez a hamu? Mit jelképez a hamu az ószövetségben? Alapjában két dolgot: a bűnbánatot és a gyászt. Szórták a fejükre a hamut, és sajnálkoztak, és siránkoztak, és gyásztak. Azt mondja itt – gyakorlatilag ezt Isten mondta Izraelnek, de mondja ezt nekünk ma is –, hogy örömmek kenetét akarja adni nekünk a gyász helyett, dicsőségnek palástját a csüggedt szellem helyett. A csüggedt szellem milyen? Egy letört, egy sajnálkozó, egy pesszimista, egy jövőkép nélküli, egy kilátástalan helyzetben gondoló szellemiségű ember, nem erőteljes. Csak szórja a hamut a fejére, és gyászolja saját magát, hogy: Jaj, én szerencsétlen! Jaj, én nyomorult! Jaj, jaj, jaj, és három jaj. Ugye? Jaj, jaj, jaj. Én, és én, és én. Neked föl kell adnod ezeket a hamukat, és annak a helyébe tudja adni neked Isten a gyönyörűséget. Sokan szeretnék megtartani ezt a hamut, mert szeretik, amikor az emberek sajnálják őket, és együtt sírnak velük. Milyen sokszor hallottuk ezt 15-20 évvel ezelőtt Jim Sanders szájából, hogy nem segít az neked, ha én együtt sírok veled a problémádon. Az segít neked, ha megmondom, hogyan tudsz ebből kijönni. Ez segít neked.

Az, hogy együttérző vagy, hogy lojális vagy, hogy megindul a szíved dolgokon, ez egy jó dolog. Ne legyél érzéketlen! Most nem arról beszélek, hogy nem tudsz együttérezni azzal, akivel valami rossz dolog történt. Lázár sírjánál Jézus elsírta magát, de nem esett mély depresszióba, és nem sajnálkozó szavakat kezdett el mondani. Megindult a szíve. Ugyanígy elsírta magát Jézus az olajfák hegyén, amikor letekintett Jeruzsálemre: Te, aki megöled a prófétákat, nem fogadsz el engem! De nem sajnálkozásból, nem befelé forduló depresszióból mondta ezt Jézus. Soha, soha nem volt neki sajnálkozó mentalitása, pedig Ő aztán mondhatta volna. Ha gyerekkoromban számomra valaki igazán sajnálatra méltó volt, az maga Jézus, mikor a kereszten függött. Gyerekként nem értettem ezt, és felháborító volt, hogy: Miért nem jössz le a keresztről? Szinte haragudtam rá. Megtehetnéd! Sajnáltam. Miért kell neked ennyit

szenvedni? Most már persze látom, és értem, hogy értem tette, és érted tette. És milyen jó, hogy nem jött le a keresztről! Milyen jó nekem, hogy Őt általszegezték! Milyen jó, hogy a dárdával megdöfték! Őbenne volt ez a „másért teszek valamit, és nem pedig a saját érdekeimet nézem” mentalitás. Hogy én érted teszem, nem pedig saját magamra nézek. Nem sajnáltatom magam amiatt, amin nekem keresztül kell mennem. Nehéz volt Jézusnak keresztülmenni azokon a dolgokon, amikkel szembesült? Nehéz. Olyannyira nehéz, hogy saját akaratából nem is akarta ezt végigcsinálni. De mégis végigcsinálta, mert alávetette magát Istennek és azt mondta, hogy: Atyám, a Te akaratod legyen meg, ne az enyém! Egy betűt, egy szót, egy Igét nem tudsz nekem idézni az evangéliumokból, sem sehonnan, ahol azt lehetne kivenni Jézus szavaiból, hogy saját magát sajnáltatta. Sajnálta Lázárt, sajnálta Jeruzsálemet, sajnálta a népet, de saját magát nem sajnáltatta sohasem.

Kinek a követői vagyunk mi? Jézus követői. Kinek a hasonlatosságára kell elváltoznunk? Jézuséra. Kire nézzünk? Ki a példaképünk? Jézus. Akkor képesek vagyunk azt mondani: Jaj, szegény én? Nekem mennyit kell szenvednem? Tény, lehetséges, hogy neked szenvedned kell bizonyos élethelyzetekben, mert valóban nehéz kifizetned a számlákat. Lehet, hogy valóságos fájdalom van a testedben. Betegségek gyötrik a testedet, de lehet, hogy békétlenségben vagy valakivel a családban. Lehetne sorolni, a lista nagyon hosszú, hogy mi minden miatt vagy sajnálatra méltó. De az önsajnálát egy ellenség, nem flörtölünk vele, nem állunk vele szóba! Sőt, ellenállunk neki, sőt, elparancsoljuk magunktól, nem engedjük azt meg magunknak! Mint ahogy a betegséggel sem flörtölünk, mert a betegség is ellenség.

Miről beszélek? Arról, hogy amikor gyerek voltam, és nem akartam dolgozatot írni vagy felelni, elmentem a dokihoz, hogy: Jaj, fáj a torkom! Ki kellene, hogy írjon engem! Nem mentem iskolába, és nem kellett dolgozatot írnom. De ilyet nem szabad tenned, nem lenne szabad! Ez a gyerekcsíny kategóriába esik. Főleg gyerekként az ember tudatlan, de felnőttként, érett keresztényként megteheted-e azt, hogy nincs kedved bemenni a munkahelyedre? Vagy nem kapsz szabadságot, de el szeretnél menni nyaralni, és a főnököd nem enged el. Hát akkor kiíratom magam táppénzre! Mi van abban? Ha ezen az ajtón nem tudok bemenni, bemegyek majd onnan, valahogy az igazamat csak érvényre juttatom!

De ez az ellenséggel való flörtölés! Történt pár évvel ezelőtt, hogy Izraelbe készültünk, a feleségem, a gyermekem és én. Be volt fizetve az út. A feleségem pedagógus, nem akkor megy szabadságra, amikor akar. Külön engedéllyel jöhetett volna el az útra, de az iskolaigazgató nem engedte el. Be volt fizetve az izraeli út, a repülő, a szállás, minden el volt intézve, és a főnöke nem engedte el a munkahelyéről. Mit mondott a keresztény testvér? Ó, hát én biztos kiíratnám magam táppénzre! Nehogy már a főnök ilyen legyen! Csak azért is elmennék! De ezt nem teheted meg, testvérem! Vagyis hát megteheted, mindent szabad neked, de én azt tanácsolom neked, hogy tedd azt, amit mi is tettünk. Elment dolgozni a feleségem, mert ez a helyes.

Neked a helyes dolgokat kell követned, nem az érzéseidet. Magadhoz vonzod így az ellenséget, egy ajtót nyitsz előtte. Annyira sok dologgal tudjuk ezt csinálni magunk körül, hogy észre sem vesszük, mert természetessé válik. Mi van abban? A másik kollégám is megcsinálta ezt. Hosszú hétvégét akart magának, és hétfőn nem jött dolgozni, inkább kiíratta magát az orvossal. Nem volt kedve dolgozni. Ez tisztességtelen, nem becsületes! És azt várod ezek után, hogy Isten hatalmas áldása rajtad legyen? Várjad, várhatod, mert Isten meg fog áldani ugyan, de lesz egy mérték, amin túl nem tudsz majd lépni, mert Ő keresi azokat, akik tiszta szívűek. Keresi azokat, akik egyenesek. Keresi azokat, akik becsületesek. Őelőtte vagy becsületes vagy, vagy nem. Nincs olyan, hogy túlságosan becsületes, túlságosan lelkiismeretes. Értem én a gondolataitokat, egyiketeknek, másikatoknak a gondolatait látom, hogy: De hát ki lehet így használni az embert, ha mindent tisztességesen megcsinálsz! A te szemeid Jézuson legyenek! Nem kell engedned, hogy kihasználjanak, nem kell engedned, hogy mások átgázoljanak rajtad, és a te jóhiszeműségedet felhasználják a saját érdekeiknek

megfelelően. Ne engedd meg, hogy kihasználjanak! Mert ha téged valaki kihasznál, és te engeded, hogy kihasználjon, akkor nem túlságosan jószívű, nem túlságosan becsületes, nem túlságosan lelkiismeretes vagy, hanem túlságosan ostoba – ahogy a Példabeszédek írja. Melyikünk az, akit nem csaptak be soha? Melyikünk az, akit nem ért valamiféle kár anyagilag, érzelmileg, bármilyen módon? Mindannyian szembesültünk ezzel, és benne van a pakliban, hogy a jövőben is találkozunk ezekkel. Szeretnénk ezt minimalizálni, de ha veled történt valami a múltban, túl kell lépned rajta, el kell engedned. El kell engedned, kell lépned egy nagyot. Hogyan tudod megtenni könnyedén? Úgy, mint Illés. Halld meg Isten szavát, hogy mit mond neked, mi a feladatod! Amikor összpontosítasz arra a munkára, amit Isten kér tőled, nem lesz időd, energiád arra, hogy saját magadat sajnáltasd. Halleluja!

Márk 8,34–35.

34. A sokaságot pedig az Ő tanítványaival együtt magához szólítván, monda nékik: Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem.

35. Mert valaki meg akarja menteni az ő életét, elveszti azt; valaki pedig elveszti az ő életét énértem és az Evangéliumért, az megmenti azt.

Ezek életet megváltoztató Igék. És annyira szomorú, hogy nagyon sokan rossz úton mutatják be ezt a bizonyos keresztet, mert úgy állítják be ezeket az Igéket, mintha ez a katasztrófákról, a betegségről, a szegénységről és a bukásokról szólna. De nem erről szól! Felolvasom most a 34-es versnek a bővített fordítását, amely így hangzik:

Márk 8,34. Bővített fordítás

34. Ha valaki szándékozik utánam jönni, akkor tagadja meg magát, felejtse el saját magát, hagyja figyelmen kívül magát, tagadja meg magát, és teljesen adja fel magát és az összes saját dolgát, és vegye fel az ő keresztyét és kövessen engem.

Egy-egy szórványos ámen, egy-egy szórványos pissenés, egy-egy szórványos vigyor. Mi kellene, hogy legyen a reakciónk erre? Halleluja! De nem szeretjük hallani ezeket az Igéket, mert ez azt jelenti, hogy a testünket alávetettségben kell tartanunk. Ez azt jelenti, hogy ez a kereszt azt jelenti, hogy hordozzuk azt, hogy önzetlen életet élünk, hogy nem saját magunknak éljük az életünket, nem a saját kívánságainknak, hanem elsősorban az Úr dolgait tesszük. Az Úr dolgait tenni nagyon sokszor azt jelenti, hogy mások felé szolgálj, mások felé vagy segítő. A szeretet nem önző, írja az 1Korinthus 13, tehát egy önzetlen életet kell élned és járnod, és ez egy mindennapos kihívás. Ezt nem egyszer kell megtenned az életedben, hogy egyszer odaszánom magam, hogy önzetlen leszek, és akkor soha többet ezzel kapcsolatban nem lesz már problémám. Odaszánt vagyok, és kész! Ez egy olyan dolog, amit sokszor meg kell tennünk, azaz sokszor kell nemet mondanod a saját kívánságaidnak. Sokszor kell nemet mondanod a saját testednek. Ha valaki elmegy, ha valaki elhagy, vagy ha egy rokonod, családtagod esetleg meghal, akkor a sírnál ott állsz, és a búcsúztató beszédnél a könnyek folynak végig az arcodon. És érthető a fájdalmad. Teljesen érthető, de jobb neked, ha ezen a fájdalomon túlteszed magad minél előbb. Legyél nagyon őszinte magaddal! Én a búcsúztató szertartásokon mindig el szoktam mondani, hogy ilyenkor valójában saját magunkért sírunk. Mert ha az illető, aki elköltözött erről a földről, a mennybe került, akkor sokkal jobb helyen van, mint mi. Igazából mi vagyunk sajnálatra méltók, nem ő, aki meghalt. Ilyenkor valójában a hiány az, ami miatt sírunk, és az a fájdalom, hogy őt már nem tudjuk átölelni, őt már nem tudjuk magunkhoz szorítani. Veszteség ért minket, és emiatt sajnálkozunk. Lehetne örülni is annak, hogy ő már a menny áldásait élvezzi, és sokkal jobb helyen van, mint mi. De ez nincs benne a kultúránkban, hogy nagyon örvendezők lennénk a temetéseken.

Természetesen az elhunytak meg kell adni a tiszteletet, de mi van akkor, ha valaki életében hagy el téged? Elhagy a férjed, elhagy a feleséged, elhagy a munkatársad, a szerelmed, pásztorod, gyermeked. Sokaknak, sok szülőnek nagyon mélységes fájdalommal jár az, amikor a gyerekek felnőnek és kirepülnek. Fáj, hogy már nincsenek ott. Ki az, aki

szembesült ezzel? Hű, de sok kéz van a magasban! Örülök, hogy őszinte vagy. De miért? Erre fel lehet készülni, én hiszem. Ennek így kell lennie, hogy amikor a gyermek felnő, és férjet, feleséget választ magának, és külön költözik, akkor ő elhagy téged. A gyülekezet alapítása előtt a családalapításról Isten megmondta már a legelején, hogy: Elhagyja a férfi az ő atyját és anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez. Az „elhagyja” szó ez szó szerinti elhagyást jelent. Bizonyos értelemben ez egy anyagi függetlenséget, egy érzelmi szakadást jelent. Nem arról szól, hogy ellene fordul, nem arról beszél, hogy ellenségek lesznek, hanem arról, hogy elhagyja, mert ez így az egészséges. Ha valakinek Isten azt mondja, hogy a gyermeked el fog hagyni, mert ez az egészséges, akkor neked fel kell készülni arra, hogy elengedd. Mert ha nem készülsz fel rá, akkor sajnálkozni fogsz, és lesznek rossz éjszakáid. Vizesre fogod sírni a párnádat, hogy: Jaj, szegény én! Jaj, szegény én! Persze, legyen neki jó, és jó neki, ahogy éli az életét. De mi van velem? Egyedül maradtam. Főleg azoknál a szülőknél okoz ez nagy keserőséget, akik egyedül nevelték a gyermekeiket, vagy gyermeküket, mert nem maradt ott egy férj, nem maradt ott egy feleség, akivel valamelyest azt az úrt, ami a költözéssel járt, lehetne valahogy pótolni. Ha nem vagy felkészülve, akkor lesznek rossz napjaid, meg heteid.

Tovább lépek, ha nem jössz ki az önsajnálattól, emiatt, vagy akármilyen más oknál fogva előbb-utóbb a kapcsolataid tönkremennek. Csak olyanokkal fogod magad jól érezni a közösségben, akik hasonló mentalitásúak, mint te, azaz sajnálkozók. És akkor tudjátok egymást sajnálni. Senki egészséges lelkivilágú ember nem szeret hosszú távon olyan embereknek a közelében lenni, akik állandóan panaszkodnak, nyafognak, és sajnáltatják magukat. Ahogy a mai kornyelv vagy szaknyelv fogalmazza, ezek az energiavámpírok szívják ki belőled az energiát, szívják ki belőled azt az értéket, amit felhalmoztál magadban. Próbálsz nekik segíteni, de hajthatatlanok, és nem hajlandóak megvigasztalódni, nem hajlandóak másképpen gondolkodni. Egy idő után nem fogod már őket támogatni, segíteni, és én megértelek. Azt az embert, aki nem akar változni, aki nem akarja megváltoztatni a gondolkozásmódját, az érzelmeit, a látását, az életvitelét, arra ne pocsékolj el az energiáidat! Van ezernyi más ember, aki viszont tanítható és fejleszhető. De amikor a feneketlen kútba öntöd bele az értékes vizet, és az a kút soha nem telik meg, hogy túlsorduljon, akkor egy fölösleges dolgot teszel.

Jézus vajon ilyen volt-e? Pontosan ilyen volt. Nem állt le a farizeusok lelkét gondozni, nem állt le velük éjszakákat átbeszélgetni, és az Igét kinyitni előttük. Amikor kellett, megmondta, amit meg kellett mondania, de azokkal töltötte az időt, azok felé prédikált, azokat tanította, akik befogadták, és elfogadták Őt. Akik nem fogadták el, nekik is megvolt a lehetőségük, de Jézus továbblépett, nem volt hajlandó sajnálkozni és siránkozni azon, hogy nem fogadják Őt el bizonyos emberek. Az önsajnálattal a lehető legrosszabb ellenség. Ne túrd meg, és ne köss vele békét sem, le kell győznöd! Ez az egyik legbomlasztóbb dolog az életedben, amit csinálhatsz. Beárnyékolja az életedet. Ez egy bizonyos fajta személyiség hiba, és akadályt gördít elé, hogy szellemileg fejlődj. Egyszerűen nem lehetséges, hogy továbblépjél, hogy előre lépjél, hogy fejlődjél, hogyha nem vagy hajlandó ezt letenni. Az önkéntes mártírság egyik formája.

Mit tegyél? Legyen Jézus a középpontban, és az önsajnálattal a múlté lesz! Az önsajnálattal ellentétben az egészséges önbizalom. A jó értelemben vett egészséges önbizalom. Jézusnak is ez volt. Természetesen éld ezt jól, és Istenre nézve, Őbenne bízva, ne a saját képességeidben bízva! De vizsgálj meg magad, ha természetellenesen búskomor vagy hosszú ideig, ha elszigeteltnek, ha becsapottnak érzed magad, ha mindig a legrosszabbtól tartasz, ha tele vagy önsajnálattal, akkor vajon ez nem egy gondolkozásbeli probléma? Higgy abban az Istenben, aki benned hisz! Őbenne higgyél, akinek hite van benned! A Jeremiás 29,11-ben olvassuk Isten jövőképét rólunk.

Jeremiás 29,11.

11. Mert én tudom az én gondolataimat, amelyeket én felőletek gondolok, azt mondja az Úr; békességnek és nem háborúságnak gondolata, hogy kívánatos véget adjak néktek.

Fogadd el, hogy ki vagy, és hogy kivé és mivé válhatsz, és így tudod valóra váltani az Istentől rendelt sorsodat! Nem tesz immunissá Isten téged a problémákra, nehézségekre és a sajnálkozásra való indokok ellen, de az, hogy önsajnálásban vagy, az egy teljesen fakultatív program, azaz saját magad választod, hogy sajnáltatni fogod magad. Természetesen sokszor ez nem tudatos, hozzuk ezt akár a családból, gyermekkorunkból, a neveltetésünkből, a környezetünkből, de most, a mai napon, ha ezzel a problémával szembesülsz, és magadra ismertél, akkor mondd azt: A mai nap az utolsó, amikor engedtem az önsajnáltnak, és soha többet! Nagyon fontos ezt megtenni, mert lekorlátoz téged, nem tudod beteljesíteni és a pályádat végigfutni, hogyha elakadsz itt. Illés példájából fakadóan újra elmondom, nem az segített Illésnek, hogy csoda történt a füle mellett. Ott volt mellette a kancsó víz és ott volt mellette a hamuban sült pogácsa. Nem az segített neki, hogy látta Isten természetfölötti dicsőségét megnyilvánulni, hanem az, hogy Isten mondott neki valamit, hogy kezdjen el valamit csinálni. „Menj visszafelé az úton, menj el Damaszkuszba, kend föl a királyt, és kend fel az utódodat, Elizeust!” Ha önsajnálásban vagy, keress valami munkát, keress valami tevékenységet, foglald le magad, csinálj valami hasznosat, valami értékeset! Törekedj arra, hogy mások felé szolgálj, és lásd meg azt a képet, amit Isten veled kapcsolatban eltervezett!

Efézus 1,17–18.

17. Hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon néktek bölcsességnek és kijelentésnek szellemét az Ő megismerésében;

18. És világosítsa meg szívetek szemeit, hogy tudhassátok, mi az Ő elhívásának reménysége, mi az Ő öröksége dicsőségének gazdagsága a szentekben,

Ez egy nagyon erőteljes Ige: szívetek szemei megnyíljanak, megvilágosodjanak – mondja itt az Ige. Hogy tudhassad, mi az elhívásodnak a reménysége. Tudhassad azt, hogy Isten mire hívott el téged, mi a feladatod. Istentől kérjed, hogy világosítsa meg a szíved, a szellemed, az elméd, a lelked, a teljes valódnak minden szemét. Ahány szem csak van rajtad, mindegyikkel lássad, tudjad azt, hogy mi a dolgod, mi a feladatod, hogy mit kell csinálnod! Amikor meglátod, akkor kezd el azt csinálni, és az úton soha, soha ne lankadj meg! Tudod, itt a „megvilágosodás” szó a fotó, azaz fénykép szóból származik. Gyakorlatilag azt mondja itt neked, hogy amikor imádkozol, és Isten kinyilatkoztat neked valamit, és azt meglátod, azt a képet fotózd le az elmédben, a szíveddel! Fotózd le, és lásd magad előtt azt a képet, hogy: Ez az, amit Isten kér tőlem, ide akar Ő engem elvinni! Isten a szívedre akarja nyomtatni azt a képet, amelyet eleve eltervezett a számodra, amire szánta az életedet.

Kaphatsz ebbe betekintést. Nem fogod az egész utat látni, mostantól kezdve egészen a halálodig, hogy mi az, amit tenned kell lépésről lépésre, mert akkor nem kellene hitben járnod. De Isten mindig ad neked valami kis jövőbe való betekintést. Miért? Jézus azt mondta, hogy jön a Szent Szellem, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek. Isten akarja azt, hogy a jövőddel kapcsolatban egy-egy villanást, egy képet, egy fotót eléd helyezzen, hogy azt meg tudd ragadni, hogy legyen egy látásod, aminek neki tudsz feszülni, hogy: Igen, azt követem, azt a látást, amit Istentől kaptam! Az a látás itt van a szívedben, azt ide pecsételte, ide nyomta Isten neked, és arra nézek. Amikor arra nézel, akkor nem magadra nézel, hogy: Jaj, én és én szegény, mi történik velem? Hanem arra, amit Ő mutatott, amit Ő akar, amit Ő szándékozott veled, és tudsz hitben lépni. A szívedre akarja nyomni azt a képet, amire Ő téged megalkotott, és ez egy jó kép. Ez egy győztes kép. Ez egy gyógyulásokkal teljes kép. Ez egy gyarapodó, áldott élet. Olyan élet, ahol te vagy áldás mások számára. Amikor a gondolatvilágodban csak az van, hogy: Áldjál meg, Uram! Áldjál meg, Uram! Hadd legyenek áldott! –, akkor még mindig a sajnálatra méltó pozícióban vagy. Mennyivel jobb azon a helyen állni, amikor azt mondhatod, hogy: Megáldalak téged! Megáldalak téged! Megáldalak téged, és megáldalak mindnyájukat, mert olyan áldott vagyok, hogy túlrad belőlem az áldás! Melyik helyen jobb lenni? Amikor szegény vagy, vagy amikor gazdag vagy? Amikor rászoruló vagy, vagy amikor képes vagy adni adományokat? Ó, Uram, ki lesz az vajon, akin keresztül betöltöd az én szük-

ségeimet? Mutasd meg nekem, Uram, ki fog engem megáldani? Miért nem azt imádkozod, hogy: Uram, kit áldjak meg? Kinek segítek? Kinek adjak egy jó tömött, vastag borítékot a zsebébe? Ki az, akinek segítek megtankolni az autóját? Ki az, akinek segítek kifizetni a számláit? Ki az, akinek segítek kifizetni a devizahitelét? Ki az, akit meghívhatok ebédre? Ki az, akinek vehetek egy kávét reggel, vagy egy üveg ásványvizet? Kit áldhatok meg, Uram?

Jézus mondta: Jobb adni, mint kapni. Miért? Mert amikor abban az állapotban vagy, hogy tudsz adni, az sokkal jobb pozíció, mint amikor nem vagy képes arra, hogy adjál. Arra összpontosíts, hogy legyél valaki, hogy legyen a belsődben egy túlaradás! Ne arra összpontosíts, hogy legyen valamid, hanem, hogy te legyél valaki! Krisztusban egy erős, szilárd jellemű ember, aki tudja, hogy ki ő a Krisztusban, aki tudja, hogy erővel, hatalommal van felkenve, a Szent Szellem teljes támogatása mögötte van. Ez az ember legyél, és akkor lesz valamid, mert Isten megad hozzá mindent.

Az emberek többsége az életét úgy igazgatja, és úgy irányítja, hogy hadd legyen valamim, minél több minden legyen, ez az elsődleges. Nem baj, ha szeretnél előléptetést, nem baj, ha szeretnél jobb fizetést. Semmi probléma nincs azzal, ha szeretnéd a fizetésed dupláját keresni, még a tízszeressel sincsen probléma. Csak kérdés, hogy miért szeretnéd ezt? A saját magad egzisztenciája miatt, vagy pedig azért, hogy ha többet keresek, akkor többet tudok adakozni? Felmerül-e vajon benned ez? Istennek van egy célja azzal a pénzüsszeggel, amit rád bíz. És nem az a kérdés sohasem, hogy ez sok, vagy kevés. Hanem az, hogy ami van, azt hogyan osztod be, azzal hogyan sáfárokodsz. Szeretnél sokat? Legyél hű a kevesen! Legyél hű a kevesen, a keveset oszd be! Van egy alapigazság: ne legyen több a kiadásod, ne költstél többet, mint ami a bevételed! De ez egy másik üzenet témája.

Hányatoknak segített ez ma? Dicsőség az Úr Jézusnak! Az Ő neve legyen áldott! Az Ő nevét magasztaljuk fel, és Őt dicsőítjük mindenkor és mindig! Annak ellenére, hogy azt gondolnánk, hogy ez keresztényeket nem nagyon érint, mert a keresztények tudják, hogyan kell elbánni a sajnálkozó gondolatokkal – nem mindig tudják, hogyan kell elbánni! Illés, akivel Isten csodákat tett, Istennek meg kellett egy kicsit fegyelmeznie, meg kellett őt ráznia. Ne engedjél a sátán csapdájának, ne engedd meg neki, hogy olyan képeket fessen eléd, amelyek nem összeegyeztethetők azzal a képpel, amelyeket Isten adott neked! Ha nincs ilyen képed Istentől, hogy mit tegyél, vagy mit tervezett Ő veled kapcsolatban, imádkozd ezt az Efézus 1-et. Pál apostol nem azért imádkozott az efézusi gyülekezetért, hogy gazdagok legyenek, nem azért, hogy minden számlájuk ki legyen fizetve, hogy túlaradó bőségben éljék a vállalkozásaikat, hanem azért, hogy legyen kijelentésük, megértésük, bölcsességük arról, hogy Isten mire hívta el őket. Hogy mi az ő elhívásuknak a reménysége. Mi az Ő öröksége dicsőségének a gazdagsága a szentek között. Feljebb, hogy nem, mint kérnénk, vagy elgondolnánk, Ő betölt bennünket. Halleluja. Dicsőség Istennek! Dicsérjük az Urat! Isten áldjon benneteket.

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.